

Špikopāts

Mēs mācāmies un ceļojam

Kas ir Nordplus?

Nordplus programmu 1988./1989. gadā izveidoja Ziemeļu Ministru padome. Sākotnēji programmā piedalījās tikai

Ziemeļvalstis, taču kopš 2008. gada piedalās arī Baltijas valstis.

Nordplus programmas aktivitātes balstās uz vienošanos starp programmas dalībvalstīs esošajām izglītības iestādēm un organizācijām. Programma atbalsta projektus, kas veicina zināšanu ieguvī, apmaiņu un sadarbības tīklu veidošanu.

Nordplus programmas mērķi

- veicināt Ziemeļvalstu kultūru un valodu apguvi, kā arī savstarpējo Ziemeļvalstu un Baltijas valstu valodu un kultūru izpratni;
- sniegt ieguldījumu kvalitatīvā un inovatīvā mūžizglītības attīstībā;
- atbalstīt, attīstīt un sekmēt inovatīvu rezultātu un pieeju izplatīšanu izglītībā, daloties pieredzē un informējot par labas prakses piemēriem;
- stiprināt un attīstīt Ziemeļvalstu izglītības institūciju sadarbību un Ziemeļu reģiona un Baltijas izglītības telpas izveidi.

Nordplus programmas dalībvalstis

Programmā piedalās Baltijas un Ziemeļvalstis:

Dānija (arī Grenlande un Fēru salas), Somija, (arī Ålandu salas), Īslande, Norvēģija, Zviedrija, Latvija, Lietuva un Igaunija.

Dalība Nordplus programmā

Programmā var piedalīties organizācijas, kuru galvenais darbības mērķis ir izglītības vai mūžizglītības īstenošana, kā arī izglītības vai mūžizglītības sfērā strādājošie. Projektus iesniedz juridiskas personas.

Ieguvumi, no čaklas strādāšanas Nordplus projekta ietvaros, ir nenovērtējami, jo ceļošana, pētīšana, iepazīšana, radoša darbošanās, jaunu draugu iegūšana ir lietas, kuras noteikti noderēs nākotnē. Iepazīstot citu valstu kultūru un tradīcijas, mēs spējam saprast, kā labāk komunicēt ar cilvēkiem un ko no viņiem sagaidīt. Protams, visu var panākt tikai un vienīgi ar darbu, bet to, ka censties ir tā vērts, var apliecināt ne viens vien mūsu skolas skolotājs un skolēns.

Par to, kā mūsējiem ir gājis, ciemojoties tālās zemēs, un ko jaunu viņi ir iemācījušies, lasi turpmākajās “Špikopāta” lapaspusēs.

Informācija par Nordplus:

http://www.viaa.gov.lv/lat/starpvalstu_sadarbiiba/nordplus/par_nordplus/

Kas ir Comenius?

Ievērojamā čehu pedagoga Jana Amosa Komenska vārdā nosauktā Mūžizglītības programmas apakšprogramma Comenius aizsākās 1995. gadā. Comenius programmā var

iesaistīties audzēkņi, skolēni un pedagogi no pirmsskolas izglītības iestādēm, vispārizglītojošām, profesionālajām un tehniskajām vidusskolām, kā arī topošie skolotāji, skolotāju sagatavotāji un tālākizglītotāji.

Comenius programmas mērķi:

- attīstīt jaunu cilvēku un pedagoģisko darbinieku zināšanas un izpratni par Eiropas kultūru, vērtībām un valodu daudzveidību;

- palīdzēt jauniem cilvēkiem iegūt pamatprasmes un kompetences, kas vajadzīgas viņu personiskajai attīstībai, nodarbinātībai nākotnē un aktīvam Eiropas pilsoniskumam.

Comenius programmas uzdevumi:

- uzlabot projektu kvalitāti un palielināt mobilitāšu skaitu, iesaistot dažādu dalībvalstu audzēkņus un izglītības personālu;

- palielināt partnerību skaitu starp dažādu dalībvalstu skolām, lai programmas darbības laikā iesaistītu vismaz 3 miljonus audzēkņu;

- veicināt svešvalodu apguvi;

- veicināt novatorisku informācijas tehnoloģiju izmantošanu pedagoģijā;

- veicināt skolotāju apmācību kvalitāti;

- veicināt mūsdienīgu un novatorisku vispārējās izglītības programmu, materiālu un līdzekļu izstrādi un to izplatīšanu Eiropā.

Comenius programmas dalībvalstis:

- Eiropas Savienības 27 dalībvalstis;
- Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas un Eiropas Ekonomiskās zonas valstis: Īslande, Lihtenšteina, Norvēģija un Šveice;
- Eiropas Savienības kandidātvalstis: Turcija un Horvātija.

Comenius skolu divpusējās, daudzpusējās un reģionālās partnerības.

Šīs partnerības nozīmē, ka skolai ir starptautisks projekts kopā ar kādu citu Eiropas skolu vai skolām. Projekts var izpausties kā sanāksmes, skolēnu grupu apmaiņa, valodu mācības, pieredzes un labas prakses apmaiņa ar partnerskolām. Proti, skolotāji un skolēni no dažādām valstīm savstarpēji regulāri sazinās, kopā veido interesantus mācību materiālus, pētījumus, apmainās ar savu pieredzi dažādu mācību priekšmetu mācīšanā un apgūšanā, dodas viens pie otra ciemos, lai iedvesmotos un iemācītos ko jaunu, noderīgu un aizraujošu.

Kas ir eTwinning ?

eTwinning ir Eiropas skolu kopiena, kura piedāvā platformu mācībspēkiem (skolotājiem, mācību pārziņiem, bibliotekāriem u.c.), kas strādā skolās kādā no Eiropas valstīm, lai iesaistītu tos komunikācijā, sadarbībā, projektu attīstībā, koplietošanā un, īsāk sakot, lai viņi justos un būtu kā daļa no visaizraujošākās mācību kopienas Eiropā.

eTwinning darbības veicina skolu sadarbību Eiropā, izmantojot Informācijas un Komunikācijas Tehnoloģijas (IKT), nodrošinot tādu atbalstu kā rīki un pakalpojumi, kas ļauj skolām vieglā veidā izveidot īstermiņa un ilgtermiņa partnerattiecības par jebkādu tēmu. eTwinning Portāls (www.etwinning.net) ir galvenā tikšanās vieta un darba telpa dažādām darbībām. Portāls nodrošina tiešsaistes rīkus skolotājiem, lai atrastu partnerus, izveidotu projektu, dalītos idejām, apmainītos labākajām pieredzēm un uzsākt kopīgu darbu nekavējoties izmantojot dažādus pieskaņotus rīkus, kuri ir pieejami uz eTwinning platformas, un, protams, iesaistot darbā ar skolēnus.

Viesos pie daiļās Ziemeļmeitas

Latviešiem jau izsenis Ziemeļmeitas tēls ir bijis simbols kaut kam tālam, skaistam, neaizsniedzamam, pēc kā ilgoties. Arī mums, pieciem laimīgajiem Jelgavas 4. vidusskolas skolotājiem un divdesmit skolēniem, kuri laikā no 26. līdz 30. oktobrim viesojās Islandē Nordplus projekta „Maths like a game” ietvaros.

Gāju meklēt Ziemeļmeitu, garu, tālu ceļu veicu

Tā kādreiz tik populārajā dziesmā dziedāja grupa „Jumprava”. Jā, ceļš pie skaistās Ziemeļmeitas senāk bijis tāls un grūts, ne velti latviešu pasaku meistara Kārļa Skalbes galvenais varonis ceļā pie savas izsapņotās sastopas ar dažādām grūtībām. Tagad ceļojums no Rīgas lidostas tiešajā reisā uz Islandes galvaspilsētu Reikjavīku ilgst trīs stundas, bet laika starpības dēļ esam lidojuši tikai stundu un *Keflavikas lidostā ierodamies septiņos no rīta*. Esam klāt! Lai dzīvo Ziemeļi! Lai dzīvo šī valsts, jo Islande bija pirmā pasaules valsts, kura 1991. gada 23. augustā atzina Latvijas neatkarību, un jau ar to vien ir pelnījusi mūsu cieņu un pateicību.

Lidostā, protams, mūs sagaida autobuss, ar kuru mērosim apmēram 50 km tālo ceļu līdz Reikjavīkai un nepatīkama ziņa – kāds mūsējais atstājis lidmašīnā fotoaparātu – vēlāk tas Rīgā gan tiek atgūts, bet aizmāršam jāiztiek bez skaistām šīs īpašas zemes bildēm. Jautrā noskaņā dodamies ceļā, un skolā tikpat jautri un labvēlīgi mūs sagaida projekta vadītājs no islandiešu puses Benedikts Džonsons, islandiešu skolēni, un bērnu jaunie vecāki, jo atšķirībā no skolotājiem, kas mitinājās viesnīcā, visi skolēni dzīvoja katrs savā „audžu ģimenē”.

Tiekam cienāti ar viņu sagādātam brokastīm, kuru laikā sarunās rodas priekšstats, ka islandieši ir smaidīgi un viesmīlīgi ļaudis. Brokastojām

palielā zālē, kas pielāgota dažādām vajadzībām – te ik dienu skolēni brokasto un pusdieno, bet pēc vajadzības tā tiek izmantota arī svinīgiem pasākumiem. Tā kā ieraugām skatuvi, sākam meklēt klavieres, lai sagatavotu islandiešiem kādu muzikālu sveicienu. Diemžēl klavieres tā arī mums neizdodas atrast, un vēlāk ekskursijā pa skolu redzam, ka pie viņiem viss ir ļoti vienkārši. Klašu telpās nav nekādu īpaši ērtību – soli, krēsli, projektori – viss darbam nepieciešamais ir lakonisks un lietišķs. Arī skolas gaiteņos novietoti galdi un krēsli, pie sienām skolēnu darbi un informatīvie materiāli. Klavieres gan atrodam īpašā mūzikas un deju klasē un, protams, tūlīt pat sarīkojam mazu koncertu, izdziedot dažas latviešu un kopā ar islandiešiem vienojoties dziesmās angļu valodā. Mums ļoti iepatīkas (šo ideju derētu nošpikot) lieli šaha galdi ar pamatīgām šaha figūrām, pie kuriem, izaicinot direktoru uz spēli, mūsējie atsauc atmiņā šīs gudrās spēles kombinācijas. Hagaskoli, kura ir mūsu projekta sadarbības partnere, ir pamatskola, kurā mācās skolēni no 6. līdz 9. klasei.

Garedrobes kā tādas mūsu izpratnē skolā nav. Lai gan Islandes skolēniem gandrīz visu mācību gadu, dodoties uz skolu, nepieciešams vilkt virsdrēbes, neviens nekurn, ka tās jānovieto uz vienkāršiem pakaramiem pirmajā stāvā. Ir, protams, arī individuālie skapīši, bet tie ir tikai par maksu.

Viesos pie daiļās Ziemeļmeitas

Ap pulksten desmitiem skolēniem ir iespēja nobaudīt veselīgas bezmaksas brokastis – putras, pārslas ar pienu. Arī mūsu skolēni izmanto šo iespēju, un atzīst, ka labprāt ko tādu baudītu arī ikdienā savā skolā. Te nu būtu ko padomāt veselīga dzīvesveida popularizētājiem Latvijā.

Interesanti, ka klases tāpat kā pie mums tiek apzīmētas ar atbilstošu ciparu, bet burti tiek veidoti no audzinātāju vārdu iniciāļiem. Īslandē cilvēkiem nav arī uzvārdi. Tos veido tēva vārds, kuram pievieno galotni attiecīgi dzimumam: sievietēm-dottir, vīriešiem-son.

Esi sveicināta, mazā vēsā paradīze!

Par mazo, vēso paradīzi Islandi nosauca projekta dalībiece, 9. klases skolniece Sindija Mušinska, un nākamo dienu iespaidi liecina, ka viņai ir taisnība par visiem simts procentiem.

Kad pēdējie mūsu skolēni atdoti audžuvecākiem un esam iekārtojušies viesnīcā, kas atrodas pilsētas centrā netālu no skaista ezera, dodamies pirmajā pastaigā pa Reikjavīku. Islandē dzīvo apmēram 320 tūkstoši iedzīvotāju, un tās kopējā platība ir 103 000 km². Galvaspilsētā Reikjavīkā un tās apkaimē dzīvo apmēram puse no valsts iedzīvotājiem, tātad krietni mazāk nekā mūsu Rīgā, tomēr izskatās, ka pilsēta izpletusies milzīgā teritorijā, jo apbūvi lielākoties veido divu līdz trīs stāvu mājas. Protams, ir arī augstākas celtnes, bet to nav daudz.

Pirmais pārsteigums ir tuvējo ieliņu ietvju remontdarbi. Te trošuāri tiek veidoti gluži kā pie mums apsildāmās grīdas, lai ziemā neapledo un nav jātīra. To islandieši, protams, var darīt, pateicoties ģeotermālajai enerģijai, kas atrodas zemes dziļēs un siltumu dod arī dzīvojamo māju apkurei. Daudzas upes un ūdenskritumi tiek izmantoti hidroenerģijas ražošanai, vairākumam pilsētu iedzīvotāju ir iespēja lēti iegūt karsto ūdeni un apsildi.

Pirmais mūsu apskates objekts neapšaubāmi ir Hallgrimskirkja luterāņu baznīca, kas ir redzama praktiski no jebkuras pilsētas vietas. Tā ir īpatnējas formas 75 metrus augsta liela, balta ēka, kas tika uzbūvēta 1986. gadā un šodien neapšaubāmi ir pilsētas vizītkarte, no kuras torņa paveras burvīga pilsētas panorāma ar kalniem uz Atlantijas okeānu tālumā, krāsainām mājiņām un ielu līkločiem tepat pie kājām. Netālu pamanām kādu interesantu celtni un jokojošies nospriežam, ka tā ar plašo stikla kupolu un apaļiem metāla bunkuriem līdzīga kaltei. Nolemjam doties turp, pirms tam vēl izbaudot baznīcas viegli gaišo un patīkamo interjeru un gaisotni. Interesanti, ka baznīcas centrālajā telpā ir vairākas lielas ērģeles, kuras var spēlēt turpat, nevis, kā pie mums ierasts, no balkona.

Ar karti bruņojušies, dodamies uz kaltei līdzīgo ēku, kas gan izrādās interesants un moderns muzejs (Saga Museum), kurā uzskatāmi un pietuvināti realitātei ar vaska figūru palīdzību izstāstīta visa Islandes vēsture.

Pie ieejas videofilmā iespējams vērot salas izcelšanās procesus, bet tālāk daudzajās telpās ierīkotas ainiņas no islandiešu dzīves gadsimtu gaitā.

Islandes pamatiedzīvotājiem ir norvēģu un ķeltu izcelsme, ko apstiprina gan no kolonizācijas laikiem saglabājusies literatūra, gan arī zinātniski pētījumi, kas balstās uz asins tipu un ģenētiskās informācijas analīzēm. Viens no ģenētiskajiem pētījumiem parādīja, ka vairumam vīriešu pirmo kolonistu vidū bija norvēģu izcelsme, kamēr vairumam sieviešu bija ķeltu izcelsme. Tāpēc vēlāk ķircinoties visus vietējos puīšus dēvējam par vikingiem.

Viesos pie daiļās Ziemeļmeitas

Ekspozīcijas beigās kautrīgi piesēžam uz soliņa blakām kādam jauneklim, kurš ļoti ieinteresēti televizorā vēro filmu, kā tika veidotas vaska figūras. Pēc laiciņa saprotam, ka sēžam blakus tieši tādai pašai vaska figūrai, kura nemirkšķina. Izsmejamies un nolemjam, ka mums Latvijā ļoti trūkst šāda atraktīva, vizuāli bagāta muzeja, kurā varētu visu uzzināt par Latvijas vēsturi.

Šīs dienas noslēgumā skolēni apmeklē āra peldbaseinus, kuri Reikjavīkā ir vairāki un vietējo iedzīvotāju vidū ļoti populāri. Ūdens tajos ir no $+39^{\circ}\text{C}$ līdz $+44^{\circ}\text{C}$ silts, un te iespējams kārtīgi izsildīties pēc nosalšanas Islandes aukstajos vējos.

Izkāpjam uz Mēness

Jā, vējš te pamatīgs un negants. Pēc teritorijas Islande ir pasaules 18.

lielākā sala un otrā lielākā sala Eiropā (pēc Lielbritānijas), un kā tad sala bez vēja. Lai gan, gatavojoties ceļojumam, esam ņēmuši vērā, ka te visu gadu stipri pūš auksti vēji, tāpēc svarīgi nodrošināties ar siltu apģērbu, tomēr realitātē apjaušam, ka prieku par skaistajiem dabas skatiem un ātri uzņemtajām bildēm, drīz vien pārņem vēlme pēc iespējas ātrāk atgriezties siltajā autobusā, ar kuru dodamies pirmajā ekskursijā pa salu. Šo ekskursiju organizējuši un vada divu bērnu vecāki, kuri arī uzņēmušies atbildību par islandiešu skolēniem. Man tā šķiet teicama pieredze, ko ieviest arī Latvijas skolās, lai veicinātu vecāku un skolas sadarbību un atvieglotu skolotājam jau tā daudzos ikdienas pienākumus.

Autobusā tā pa īstam ieklausāties svešajā valodā. Klausoties var šķist, ka dzirdam kaut ko no zviedru, somu vai igauņu valodas, bet Islandē,

protams, tiek runāts islandiešu valodā. Tā ir vienīgā dzīvā valoda, kurā saglabāties rūnu rakstos izmantotais burts Þ. Pamanījām, ka vietējie lepni par šo faktu un cenšas mums parādīt šo burtu dažādos uzrakstos.

Pirmā pieturvieta ir Mīvatna ezera dienvidu krasts, kas atgādina Mēness ainavai līdzīgu skatu. Te slejas vairāki 20-25 m augsti krāteri. Sajūta, ka neesi uz Zemes, bet citas planētas. Te patiešām esot trenējusies kosmosa kuģa Apollo komanda pirms došanās uz Mēness. Visapkārt rūsganie krāterīši guldz, burbuļo, dūmo un izdala tipisku sēra smaku. Visur pamanām nožogojumus un brīdinājumus, ka tuvu tādām vārošām katliņām ir bīstami iet, jo tas var izšļākt pat $+100^{\circ}\text{C}$ karstu ūdeni. Ak, skaistā Ziemeļzeme, tad tu izrādies arī varen bīstama! Ar dabas vareno spēku sastopamies arī Atlantijas okeāna krastā, kur vējš ir tik negants, ka stindzina, bet viņi vareni tiecas pret augstām klintīm.

Ekskursijas noslēgumā dodamies uz īpašu vietu, kuru tēlaini gribētos salīdzināt ar daiļās Ziemeļmeitas pērli. Tā ir Zilā lagūna, kas atrodas 22 km no Keflavīkas lidostas un ir tūristu iecienīts termālais baseins. Ūdens temperatūra tajā sasniedz no $+37^{\circ}\text{C}$ līdz $+39^{\circ}\text{C}$. Zilo krāsu ūdenim piešķir baltais silīcijs, dažādi ūdenī šķīstoši sāļi un mikroskopiskās aļģes. Šis komplekss padara ūdeni jo īpaši dziedniecisku un

attīrošu, tāpēc steidzam nobaudīt baltā silīcija dubļu maskas, bagātīgi ziežot uz sejas no kastēm, kas saliktas lagūnas malās. Mūsu gidi brīdina, ka matos gan tās smērēt nevajag, un, kā pārliecinājās raksta autore, maigais zili baltais ūdentiņš matiem patiešām nepatīk.

Viesos pie daiļās Ziemeļmeitas

Lai gan pēc peldes kārtīgi matus izmazgāju dušā, tie nekādā veidā nebija pierunājami iegūt kaut cik jēdzīgas frizūras apveidus, un tā pēc žāvēšanas ar fēnu ieguvu labi frizēta pūdeļa paskatu, par kuru bez kautrēšanās labdabīgi uzjautrinājās visi mūsu ekskursijas dalībnieki. Tāpēc mans ieteikums, apmeklējot Zilo lagūnu, ir bez kautrēšanās lietot peldcepurītes (tās aizsargās arī ausis no stindzinošā vēja) un labu matu kondicionieri.

Zelta aplis

Trešās dienas rīts iesākas ar projekta darbu skolā, kur tiek noskaidrots projekta labākais logo. Lielā vienprātībā par uzvarētāju tiek atzīts Lāsmaš Ābolkalnas izstrādātais logo – pūce, kas simbolizē gudrību.

Gan mūsu skolēni, gan islandieši iepazīstina viens otru ar abu valstu izglītības sistēmām, kas ir ļoti līdzīgas. Protams, ir arī atšķirības. Tā, piemēram, viņu desmitklasnieki pēc vecuma ir mūsu devītās klases skolēni, jo mācības pirmajā klasē sāk jau no sešu gadu vecuma. Kopīgi tiek izspēlēta arī mūsu skolēnu izveidotā interaktīvā matemātikas spēle, kas ļoti patika arī islandiešu skolotājiem, kuri atzina, ka nemaz nav zinājuši par iespējām skolēniem pašiem veidot šādas spēles.

Savstarpējā saskarsmē darbojoties, islandiešu jaunieši klasē brīvi atļaujas sēdēt uz galdiem, pat kāpt un staigāt pa tiem. Mūsējie sākumā tikai vēro, bet pēc dažām stundām jau tā iejutušies, ka dara ko līdzīgu. Tad nu mums nākas atgādināt, ka mēs parasti tā nedarām.

Labs darbs tiek atalgots ar, manuprāt, vienu no skaistākajām ekskursijām pa Islandi - Zelta apli, kas ir populārākais tūristu maršruts īstiem dabas

brīnumu baudītājiem. Šī valsts atrodas uz Vidusatlantijas grēdas, kas ir robeža starp Ziemeļamerikas un Eirāzijas tektoniskajām plātnēm. Te nu abas satiekas - pa labi Amerika, pa kreisi Eiropa. Šo maģisko vietu šodien mums apsola parādīt nu jau citi vecāki –gidi. Braucam un vērojam tipisku Islandes lauku ainavu – apsniguši kalni, tālumā vulkāni, ledāji, klintis, sastingusi lava, un pāris nīkulīgu koku.

Pirmā pieturvieta ir Geizeru rajons. Ģeologi noskaidrojuši, ka Islandē zemes dzīļu temperatūra ir 10-60 reizes augstāka nekā valstīs, kur vulkānu nav. Atmosfēras nokrišņi nonāk caur poraino lavu zemes dzīlēs, un tur tie sasilst. Spiediena rezultātā ūdens periodiski strūklo, veidojas geizeri. Vispopulārākais ir Lielais Geizers, kas devis nosaukumu visiem pasaules geizeriem. Geysir islandiski nozīmē „niknais, dusmīgais”. Tas atrodas Haukadaluras ielejā, un mēdz izšļākt ūdeni 70 m augstumā. Jau 19.gs. beigās tā aktivitāte bijusi tikai reizi 3 nedēļās, tāpēc tagad katra ceļotāja lielākais sapnis ir redzēt Lielo Geizeru strūklojam. Mēs to nepieredzam, bet iepazīstamies ar Strokuru - aktīvāko geizeru Islandē, kas strūklo ar 3-10 min. starplaikiem un ūdeni izšļāc pat 30 m augstumā. Skats iespaidīgs, un mūsu gaviļes arī.

Tālāk mūsu ceļš ved uz Godafosu (dievu ūdenskritumu) - 12 m kritums, 30 m platumā, un Gūllfosu jeb Zelta ūdenskritumu, kas atrodas uz Hvítu upes un veido 2 kaskādes (20 m un 32 m augstas). Pie šīs dabas varenības nospriežam, ka mums islandiešiem pavasarī noteikti būs jāparāda platākais ūdenskritums Eiropā, lai neiedomājas, ka šiem vieniem pieder kas īpašs.

Viesos pie daiļās Ziemeļmeitas

Turpinājums no 6.lpp.

Kā pēdējo ekskursijā aplūkojam Tígvētliras Nacionālo parku (iekļauts UNESCO Pasaules mantojuma objektu sarakstā), kurā vairāk nekā 1000 gadus atpakaļ dabas radītā ielejā kopā sanāca pirmā islandiešu tautas sapulce (Altings) un kur atrodas Eirāzijas un Ziemeļamerikas tektonisko plātņu sadures vieta. Varena vieta - maģisks plašums un atkal dabas lielā, varenā spēka apjaušana. Plātnes lēnām (2-3 mm gadā) pārvietojas viena no otras prom, tādējādi veidojot ģeoloģiska rakstura izmaiņas – geizerus, nobrukumus utt.

Noguruši, bet laimīgi par redzēto, visu ceļu autobusā izdziedam nupat notikušo Dziesmu svētku repertuāru. Islandiešu skolēni esot brīnījušies, kāpēc mēs visu laiku dziedam, un iesaukuši mūs par „staigājošo mūziklu”. Kad skolotājam vēlāk stāstām, ka mūsu Dziesmu un deju svētkos kopā dzied un dejo 40 tūkstoši dalībnieku, viņš mulsi smaida un izskatās, ka nenotic. Nekas, būs atkal pavasarī viņiem ko rādīt un stāstīt.

Ardievu, skaistā Ziemeļmeita!

Pēdējā viesošanās dienā sasveicināties ar dzestru (ap -2 °C), bet saulainu rītu. Pilsētas ezeru klāj ledus kārtiņa, bet izrādās, ka viena tā mala nekad neaizsalst, jo tur speciāli tiek iepludināts siltais pazemes ūdens, lai būtu kur dzīvot gulbjiem, pīlēm un citiem ūdensputniem, kuru barošana ir pilsētas iedzīvotājiem patīkama nodarbe. No rīta dodamies uz tikšanos skolā, lai pabeigtu darbu projekta aktivitātēs, bet pēc tam ekskursijā ar mērķi redzēt īpašu Reikjavīkas celtni - jauno koncertnamu Harpa, kas atklāts 2011. gadā. Stikla fasādes autors ir pasaulē zināmais islandiešu izcelsmes dāņu mākslinieks Olafurs Eliassons. Jāatzīst, ka ēka patiešām izskatās savdabīgi – veidota no stikla sešskaldņiem, pāris no tiem iekrāsoti dažādās krāsās un, saulei spīdot, rada interesantas gaismu spēles. Ejam slavenajā ēkā iekšā un mums paveicas, tieši šodien paredzēts bezmaksas opermūzikas koncerts. Tas notiek vienā no daudzajām nama zālēm

Pēdējais atvadu pasākums notiek jauniešiem atbilstošā vietā – „Hamburgeru fabrikā”. Šeit pa logu redzama slavenā ēka, kurā 1986. gadā Gorbačovs tikās ar Reiganu, lai pārrunātu aukstā kara ballistisko raķešu un kodolieroču samazinājumu Eiropā. Sarunas gan bija neveiksmīgas, taču vēsturē paliekošas. Mazā baltā koka mājiņā tagad tiek izmantota kāda muzeja vajadzībām. Veroties Reikjavīkas zili pelēkajā krēslas ainavā, ēdam „veselīgi” - raženus hamburgerus papildina lielas kolas glāzes. Izskatās, ka mūsu bērni laimīgi par šādām vakariņām.

Bet nenoliedzami laimīgāki viņi ir par šo tik īpašo iespēju paviesoties īpašā zemē un satikt īpašus draugus. Kā atzīst viena no projekta dalībniecēm 9. klases skolniece Katrīna Kreile : „Mēs iepazīnām viens otru caur dziesmām autobusā, sarunām pie vakariņu galda, aukstajiem vakariem pie saldējuma veikala un matemātikas stundām skolā. Komunicēt ar jauniešiem no Islandes bija ļoti viegli, viņi visi ir tik jauki cilvēki, mēs vienmēr kopā smējāmies un varējām stundām ilgi runāties. Un man pašai bija ļoti paveicies ar ģimeni, pie kuras es dzīvoju. Acīmredzami, cilvēki Islandē ir tiešām ļoti labsirdīgi un laipni.” Skolēni atzīst, ka ļoti noderīga šī viesošanās bija arī viņu angļu valodas un komunikācijas prasmju uzlabošanai.

10. klases skolniece Kitija Mināte: „ Baudīju katru mirkli, ko pavadīju tur, peldes baseinos, vakara sarunas ar meiteni, kas mani uzņēma savās mājās, jautros mirkļus kopā ar abu valstu jauniešiem u. c. Man ir ļoti liels prieks par to, ka man bija šāda iespēja, iepazīt, izgaršot, apskatīt un izjust Islandi.”

Par skolēnu iemīļotāko našķi ekskursijā kļūst lielais un bezgala garšīgais saldējums, kuru vienā piegājienā nemaz nevarot apēst. Nu tagad mums ir pavisam skaidrs, kāpēc mēs viņu vējos drebināmies kā apšu lapas un ciešāk tināmies cepurēs un šallēs, bet viņi paši pēc baseina uz mājām dodas plikām kājām un cepures tikpat kā nevelk – rūdīties vajag! Un kā gan vēl labāk to izdarīt, ja ne katru dienu notiesājot vienu lielu, garšīgu un aukstu saldējumu!

Tagad, pārskatot fotogrāfijas un veldzējoties atmiņās, domājam par to, kā savus īpašos islandiešu draugus sagaidīsim 23. aprīlī Latvijā. Paldies, tālā Ziemeļmeita Islande, par vēso skaistumu, kas šo četru dienu laikā mums sildījis sirdi, iepazīstot tavu dabas varenību un cilvēku labvēlību.

Sanita Baltiņa

„Mācīties ir tas pats, kas irties pret straumi. Tiklīdz pārstāsi airēt- tūlīt tevi nesīs atpakaļ.”

/Ķīniešu sakāmvārds./

Pedagogam ir jāmācās visu mūžu, jāiet pa priekšu un jāaicina citus sev līdzi, un skolēnu brīvlaiks ir ļoti piemērots šādām aktivitātēm. Tāpēc brīvlaika nedēļu plānoju laicīgi un uzrakstīju pieteikumu Jaunatnes starptautisko programmu aģentūras Eiropas skolu sadarbības programmas eTwinning ietvaros izsludinātajam konkursam dalībai pedagogu profesionālās pilnveides seminārā matemātikas skolotājiem Islandē, kuri īstenojuši eTwinning projektus. Liels bija prieks, kad saņēmu apstiprinājumu dalībai šajosursos, jo man bija izdevies „ar vienu šāvienu nošaut divus zaķus” ,t.i., skolēnu brīvlaikā apmeklēt Islandi Nordplus projekta ietvaros un piedalīties matemātikas skolotājuursos.

Kopā ar saviem skolēniem Reikjavikā ieradāmies 26. oktobrī. Dažādās projekta aktivitātēs iepazīnām pilsētu un tās apkārtni un secinājām, ka Reikjavika ir ļoti matemātiska pilsēta.

No jebkura skatu punkta pilsētā redzams Islandes mūsdienu arhitektūras šedevrs- 73 metrus augstais Hallgrímskirkja baznīcas tornis. Galvaspilsētas simbolu radījis arhitekts *Gudjon Samuelson*, cenšamies kā ēkas fasādē, tā interjerā atspoguļot salai tik ļoti raksturīgā vulkāniskā bazalta struktūru. Taču skolēni šajā celtnē saskata pakāpes funkcijas grafika aprises, ko nesen apguvuši matemātikas stundās.

Neaizmirstamu iespaidu atstāja Reikjavikas koncertzāles HARPA(tulkojumā arfa) apmeklējums. Tās veidola autori ir dāņu arhitektu birojs *Henning Larsen Architects* un islandiešu arhitektu birojs *Bat-terlið Architects*. Ēka celta no stikla kubiem, piecstūru un sešstūru prizmām. Simetrija, krāsas, gaismas cauri prizmām, spoguļi, dažādi dabas elementi- ūdens un akmeņi- uzbūvē emocionāli bagātu vidi.

Pēc Nordplus projekta noslēguma man bija viena brīva diena līdz kursu sākumam. Nolēmu apmeklēt Islandes Vēstures muzeju. Patīkams atklājums man bija, ka latviešiem tik zināmie tautiskie raksti – auseklītis, zig-zags, skujiņa, kā arī tautastērpa sastāvdaļas- saktas, pastalas- ir arī islandiešu kultūrvēsturiskajā mantojumā.

Klāt kursu atklāšanas diena. Uz tiem ieradusies 99 matemātikas skolotāji no Eiropas Savienības valstīm, lai dalītos pieredzē un dibinātu kontaktus jauniem eTwinning projektiem. Kopā ar mani kursus apmeklēja vēl divas skolotājas no Latvijas- eTwinning vēstnieces Aļesja Šapkova un Līga Kraukle.

Nākošajās divās dienās piedalījies dažādās darba grupās. Seminārā „Matemātika un māksla” guvu pieredzi par Fibonači skaitļu virknes, zelta griezuma un fraktāļu piemēriem dabā un

mākslā. Darba gupas vadītāja Margrét Sigrún Björnsdóttir informēja par māksliniekiem, kuri izmanto matemātikas elementus savos mākslas darbos. Ļoti vērtīga bija praktiskā nodarbība”Kā ar vienādu figūru palīdzību noklāt virsmu”. Manuprāt, nozīmīgs ieguvums ir saites uz mājas lapām ar videomateriāliem, kas palīdzēs pilnveidot mācību stundas kvalitāti. Interesi radīja informācija par samērā jaunu mākslas veidu- „Kailo ķermeņu ģeometrija” (Naked Geometry), kas ir cilvēka formas savīšana kopā, lai izveidotu ģeometriskas formas.

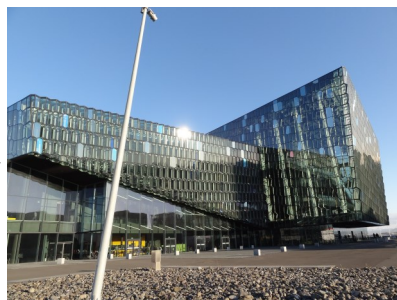
Víðir Þórarinnsson darba grupā „*Matemātikas stunda iTunes U sistēmā*” un Guðjón Andri Gylfason darba grupā „*Flipperotā*” klase dalījās pieredzē, kā organizēt darbu mācību stundās, neizmantojot papīru, kā veidot skolēnu individuālā darba plānu, mājas darbus skolēniem un pārbaudes darbus „Educreations”, „Moodle”, «Camtasia», : Doceri” un „Itunesll” programmās, izmantojot iPad. Mūsu tehniskais nodrošinājums šobrīd neļauj visu gūto pieredzi ieviest mācību stundas norisē, taču radīja priekšstatu, kāda būs izglītība nākotnē.

Manuprāt, visnoderīgākā bija Bart Verswijvel pieredze, kā izmantot stundā vairākus online materiālus, lai bagātinātu to un radītu skolēnos motivāciju mācīties. Ļoti daudz labu ideju par matemātikas mācīšanu es saņēmu arī no Aļesjas un Līgas. Atgriezusies mājās, katru dienu kādu no jaunajām idejām mēģinu realizēt, gatavojot mācību stundu.

Visvērtīgākais šo kursu rezultāts ir nodibinātie kontakti ar dažādu valstu matemātikas skolotājiem. Mums bija iespēja diskutēt par atšķirībām un līdzīgo dažādu valstu izglītības sistēmās gan darba grupās, gan saviesīgā pasākumā Zilajā lagūnā. Kursu laikā izveidojām un pieteicām jaunu eTwinning projektu „Mathematical moments in history” sadarbībā ar Vācijas, Bulgārijas un Islandes skolām.

Domāju, ka katrs skolotājs ikdienā gatavo mācību materiālus, lai novadītu interesantu mācību stundu. Arī skolēni, strādājot grupās vai individuāli, mācību stundā veido dažādas prezentācijas un uzskates līdzekļus par mācību tēmu. Tātad, pieliekot tādas pašas pūles materiālu veidošanā un vienojoties ar sadarbības partneriem par projekta tēmu, katrs skolotājs var piedalīties eTwinning projektā. Tāpēc iesaku izmantot iespēju un piedalīties Eiropas Komisijas apmaksātajos profesionālās pilnveidesursos. Mans vēlējums:”Neļaujieties straumei, bet sparīgi dodieties uz priekšu!”

Ivita Steķe

Skolēnu atmiņas par Islandi

Pavadītās dienas Islandē paskrēja negaidīti ātri, bet katra minūte, katrs notikums paliks atmiņā. Mēs ne tikai iepazīnām jauniešus no Islandes, bet iepazīnām arī paši savus skolasbiedrus. Apbrīnojami, cik ātri mēs visi spējām satuvināties, un vēl apbrīnojamāk ir tas, cik ļoti mēs pieķērāmies islandiešiem!

Mēs iepazīnām viens otru autobusā kopā dziedot, sarunājoties pie vakariņu galda, ejot aukstajos vakaros uz saldējuma veikalu, kopā strādājot matemātikas stundās skolā, kā arī draudzīgi apskatot pilsētu. Komunicēt ar jauniešiem no Islandes bija ļoti viegli, viņi visi ir tik jauki cilvēki, mēs vienmēr kopā smējāmies un varējām stundām ilgi runāties. Man bija ļoti

paveicies ar ģimeni, pie kuras es dzīvoju. Manuprāt, cilvēki Islandē tiešām ir ļoti labsirdīgi un laipni.

Viennozīmīgi, visspilgtāk atmiņā paliks burvīgie dabas skati un Zilā Lagūna, jo tas tiešām bija kaut kas vienreizējs un prātam neaptverams! Zilajā Lagūnā mēs visi lieliski atpūtāmies, un vienā brīdī pat pārņēma sajūta, ka atkal ir vasara. Ikreiz, izejot no mājas, redzēt kalnus, kas stiepjas līdz pašiem mākoņiem, tiešām bija burvīgi!

Katra diena bija prieka un gandarījuma pilna, un no jauniegūtajiem draugiem atvadījāmies ar asarām acīs. Es vēl tagad nespēju beigt priecāties par to, ko man šis ceļojums ir devis.

Naktī pirms ceļojuma nevarēju aizmigt, kaut gan jāceļas bija ļoti agri, jo jau trijos no rīta braucām uz lidostu. Lidojums bija 4 stundu garš un nogurdinošs. Apsteidzot laiku un mainoties laika joslām, bijām Islandē 6 no rīta. Neskatoties uz to, ka Miks pamanījās aizmirst lidmašīnā savu fotoaparātu, veiksmīgi devāmies uz autobusu, kas mūs jau sagaidīja, lai varētu nogādāt Reikjavīkā. Drīz jau bijām klāt, tur mūs skolā sagaidīja islandiešu draugi.

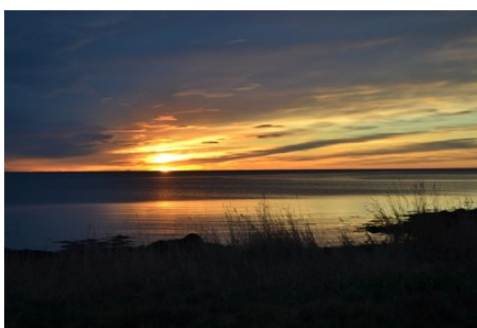

Iepazīšanās bija mazliet neveikla, jutos apjukusi, jo pēkšņi viss notika angļu valodā, turklāt sākotnēji saprasties traucēja akcents. Ar islandiešu draugiem paēdām brokastis un sākām iepazīt viens otru, spēlējot dažādas spēles. Vēlāk devāmies uz mājām. Kad iepazinos ar savu ģimeni, biju ļoti nobijusies par savām angļu valodas zināšanām, taču vēlāk no ģimenes pat izpelnījies atzinīgus vārdus par savu valodas prasmi. Pēc tam, kad biju uzdāvinājusi savas Latvijas dāvanas un mazliet atpūtusies no ceļa, devāmies uz lielveikalu un baseinu, kur labi pavadījām laiku. Vakarā mājās ēdām jēru, kas ir islandiešu nacionālais ēdiens.

Pa šo laiku ļoti iemīlējām Islandes dabu. Braucot ekskursijās, elpa aizrāvās ik uz soļa. Daba tur ir tiešām unikāla! Visur, kur gājām, mūs sveicināja kalni – gan sniegoti, gan ne

Pirms brauciena veicām izpēti facebook par islandiešu bērniem. Iepazīstot viņus, sapratām, ka esam ļoti kļūdījušies, jo viņi visi bija ļoti draudzīgi un jauki. Ļoti saliedējāmies arī ar latviešiem. Dziedājām gan autobusā, gan uz ielas, gan skolā, tādējādi ieguvām iesauku „staigājošais mūzikls”.

Patika arī dzīvošana ģimenē. Sākumā no tā ļoti baidījies, jo domāju, ka nav tik labas valodas zināšanas, bet beigās viss bija ļoti labi, dzīvoju ļoti intelligentā un sirsnīgā ģimenē. Bija ļoti jauki iepazīstināt viņus ar Latviju un tās kultūru. Ceru, ka atstāju labu iespaidu par savu valsti un sevi.

Pirms šī brauciena neko daudz par Islandi nezināju, biju tikai dzirdējusi, ka tā ir maza sapņu un brīnumu zeme. Un tā arī bija. Visi tie geizeri, vulkāni, akmeņainās klintis, lava, lagūnas un okeāns! Tas viss man bija kas jauns un neredzēts! Piedaloties šajā

apmaiņas programmā, ļoti daudz ieguvu – gan jaunus draugus, gan nenovērtējamu pieredzi, gan uzlaboju angļu valodas zināšanas, gan guvu jaunus iespaidus!

Sallija Kļavkalne, 9.b klase

„Comenius” ved uz Rumāniju

Jelgavas 4.vidusskolas 11.a klases partnervizīte Baia Mare, Rumānijā

2013.gada pavasarī Jelgavas 4.vidusskolā viesojās skolotāji un skolēni no Tehniskās koledžas „Baritiu”, Rumānija. Rudens brīvlaikam tuvojoties, arī mēs devāmies viesos. Pateicoties Latvijas projekta koordinatorei skolotājai Ingridai Drēskai, 23 vidusskolēniem no 11.a klases un vēl pieciem skolotājiem bija iespēja no 20.oktobra līdz 30.oktobrim piedalīties „Comenius” projektā „Mācīties vai strādāt? Palikt vai aizbraukt?” („To study or to work? To stay or to emigrate?”) un baudīt atvasaru pilsētiņā Baia Mare, kas atrodas Rumānijas ziemeļos.

No Latvijas izbraucām 18.oktobra vēlā vakarā. Vienu nakti palikām Polijas kultūras galvaspilsētā Krakovā, pa ceļam pabijām Veļičkas sālsraktuvēs un Slovākijas Tatros. Garais pārbrauciens šo apskates objektu dēļ nenogurdināja.

21.oktobra rītā gan latviešu, gan rumāņu skolēni prezentēja savus mājas darbus – video, kas ietvēra visaptverošu stāstījumu par iedzīvotāju izvēļu cēloņiem/motīviem, vispārēju valsts situācijas raksturojumu projekta pamattēmā „Mācīties vai strādāt? Palikt vai aizbraukt?”. Video intervijās cilvēki dalījās savos dzīvesstāstos par aizbraukšanu no dzimtenes mācību vai ekonomisku apstākļu dēļ un par to, kā pieņēmuši lēmumu palikt vai atgriezties. Situācija Latvijā un Rumānijā ir līdzīga. Rumāņiem viena no galvenajām peļņas un biznesa partnera valstīm ir Vācija, tādēļ skolās jaunieši izvēlas mācīties vācu valodu. Angļu valodas zināšanas ir vājākas kā Latvijā.

Nākamo dienu rīti sākās plkst. 8:00 ar rumāņu valodas stundu skolotājas Petronelas vadībā. Mācījāmies dažādas frāzes un sarunvalodas tēmas, jo skaitļi un daudzi pamatvārdi bija apgūti mājās. Latviešu skolēniem rumāņu valoda padevās. Dienas pirmajā pusē jauniešiem bija dažādas aktivitātes saistībā ar projekta tēmu, bet dienas otrajā pusē iepazinām Maramures apgabala un Transilvānijas kultūrvēsturisko un dabas mantojumu. Kalni, klinšu galotnēs esošās pils un kalnu ciematiņi fascinēja mūs. Piesātinātās kultūrprogrammas rezultātā jaunieši pirmo reizi dzīvē pabija vairāk kā 2000 m augstā virsotnē Bucegi kalnos, Drakulas pilī, 1.gs. romiešu militārajā apmetnē, Jautrajā kapsētā, Baia Mare etnogrāfijas muzejā un citās fantastiskās vietās.

Viesojoties Rumānijā mums, latviešiem, nācās laužt daudzus stereotipus par šo

Eiropas Savienības dalībvalsti. Izplatītais uzskats par nabadzību, kā arī to, ka Rumānijā ir liels īpatsvars čigānu tautības iedzīvotāju, ir maldīgs. Rumānijas ziemeļos un vidienē, kur pamatā pabijām, pilsētas, piemēram, Cluj Napoca, ir ļoti eiropiskas, Uzzinājām arī to, ka apmēram no 22 miljoniem iedzīvotāju tikai 2,5% ir romi. Iepazīstot rumāņu jauniešu muzikālo gaumi un attieksmi pret vidi, cilvēkiem un dzīvi, kā arī uzzinot vairāk par viņu vērtību izjūtu, secinājām, ka globalizācijas ietekme nenoliedzami ir jūtama arī šeit.

Skolēni projekta laikā dzīvoja rumāņu ģimenēs, kurās vistiešākajā veidā bija iespēja iepazīt vietējo paradumus, vērtības, attiecību modeļus, mentalitāti un rumāņu virtuvi. Skolēnu vērtējums visnotaļ ir pozitīvs – cilvēki ir atvērti, ģimene joprojām ir viena no nozīmīgākajām dzīves vērtībām, vietējā virtuvē dominē kāpostu tīteņi, dārzeni un baltmaize, un, protams, malciņš, pašdarīta vīna. Ģimenēs bieži vīrietis gatavo vakariņas. Dažām skolniecēm izveidojās ar viesģimeni ļoti sirsnīgas attiecības, tādēļ šķiršanās brīdī norisa dažas asaras un tapa atkal redzēšanās plāni.

Vienu vakaru arī mēs, skolotāji, viesojāmies Rumānijas puses koordinatores Danielas mājās. Cienātas tikām ar kastaņiem, pēc vecmāmiņas receptes ceptu kūku, riekstiem un citiem kārumiem. Sirsnība un viesmīlība piestrāvoja telpu. Priecēja arī tas, ka varējām baudīt vakaru nepiesmēķētā telpā, jo Rumānijā smēķēt ir atļauts gandrīz visur, izņēmums ir, piemēram, skolas. Smēķē gandrīz visi.

Skolotāju algas Rumānijā ir nedaudz zemākas kā Latvijā. Lai strādātu skolā un saņemtu augstāku atalgojumu, pedagogam noteiktā laika periodā jākārt kvalifikācijas paaugstināšanas eksāmeni. Brīvlaiku un atvaļinājumu sistēma līdzīga kā pie mums. Pirmā skolas diena ir septembra vidū. Mācību stundas ilgums ir 50 minūtes.

Projekts noslēdzās ar kopīgi uzņemtu filmu „Mācīties vai strādāt? Palikt vai aizbraukt?”, kura rosina jauniešus nepamest izglītības iestādes pārāk agri, lai nesāktu darba gaitas ārzemēs. Radītas tika arī idejas galda spēlēm, kas akcentē jauniešu nākotnes izvēli. Projekta ietvaros notika arī starpkultūru apmaiņa un komunikācijas pilnveide. Mājup devāmies ar paliekošiem pozitīviem iespaidiem par Rumāniju un tās cilvēkiem.

Mājupceļš veda caur Budapeštu un Varšavu. Un tomēr, lai cik ļoti apbūra Karpatu kalni, viesmīlīgā uzņemšana un vasarīgās dienas, tomēr arī mums kā Sprīdītim – nekur nav tik labi kā mājās – Jelgavā!

Skolotāja Inita Zariņa

Comenius projekts "Studēt vai strādāt? Palikt vai aizbraukt?"

18. oktobra vakarā mēs, skolēni no 11. a klases, pulcējāmies pie skolas. Manuprāt, visi bija ļoti satraukti, pārdomāja to, vai ceļojums izdosies un vai viss, kas vajadzīgs, ir paņemts līdzī. Sagaidījuši mūsu autobusu, devāmies garā, nogurdinošā, bet ļoti skaistā ceļojumā.

Tā kā izbraucām vēl vakarā, visu nakti autobusa gulējām, bet no rīta, kad visi sāka mosties, ārā pa logu jau bija redzama Polija.

Ap pulksten 14:00 ie braucām pirmajā pieturas punktā- Krakovā. Krakova ir skaista Polijas kūrortpilsētiņa, kas atrodas teju 50 km attālumā no Slovākijas robežas. Krakovā bija paredzēts arī nakšņot viesnīcā,

bet dienu pavadījām ekskursijā pa Krakovas centru gida pavadībā. Mūsu pirmais apskates objekts bija Vāveles pils. Tajā jūtama gadsimtiem sena vēsture un, manuprāt, tas bija iespaidīgākais objekts Krakovas centrā.

Apskatījām arī Krakovas vecpilsētu, kas ļoti līdzinās mūsu Vecrīgai.

Kad pilsēta tik apskatīta, laiks bija doties uz viesnīcu atpūsties un kārtīgi izgulēties, lai mēs būtu gatavi nākamajai dienai, kurā bija paredzēts apskatīt Veļičkas sālsrakstuves. Šīs rakstuves atrodas ļoti dziļi zem zemes, un, atrodoties pazemē, neviļus kļuva patiesi bailīgi. Visas raktuvju sienas un grīdas klāj sāls. Ekskursija ilga vairāk nekā divas stundas, pazemē mēs bijām nostaigājuši lielus attālumus un uzzinājuši ļoti daudz par raktuvju vēsturi. Tā nu bija pienācis laiks doties tālāk uz Slovākijas pusi, kur baudījām Tatra kalnu skaistumu. Kalnos braucām ar vagoniņu, augšā bija skaisti skati, un mēs 20 minūtes varējām pastaigāt pa apkārtni,

fotografēt un vienkārši priecāties par kalnu gaisu. Tad devāmies tālāk ap pulksten 1:00 ie braucām Rumānijā. Kad ie braucām Rumānijā, jutām nelielu satraukumu un domājām par to, kas mūs sagaida, piemēram, vai mēs labi sapratīsimies ar ģimenēm, vai mūs pabaros un vai vispār mums būs vieta, kur izgulēties. Domas bija dažādas, bet vienīgs, kas mums atlika, bija domāt pozitīvi un cerēt, ka viss izdosies.

Baia Marē ie braucām ap plkst. 2:00 naktī. Satikšanās punkts, kur gaidīja mūsu Rumāņu draugi bija viesnīca, kur mitinājās mūsu skolotājas. Mūsu rumāņu draugi mūs priecīgi un līksmi sagaidīja. Rumāņu studenti bija pieklājīgi, palīdzēja nest somas, prasīja, kā

jūtamies, vai, aizbraucot mājās, vēlēsimies paēst, ieiet dušā. Tajā brīdī bija skaidri redzams, ka rumāņi ir ļoti labsirdīgi un viesmīlīgi cilvēki. Tā nu katrs devāmies uz savām jaunajām mājām.

Nakošajā rītā devāmies uz skolu. Satiekot klasesbiedrus, cits citam atklājām savus iespaidus par savu viesģimeni un to, kā esam uzņemti. Te nu daudziem parādījās arī pretenzijas, jo ne visi ar savām ģimenēm veiksmīgi sapratās, bet vairums bija ļoti apmierināti un sūdzēties nevarēja.

Pirmā stunda mums bija Rumāņu valoda, kurā mācījāmies ciparus un alfabētu rumāņu valodā. Manuprāt, šī valoda nemaz nebija tik sarežģīta, drīzāk pat ļoti interesanta. Daudzi vārdi ir aizgūti no latīņu valodas, kā arī ir sastopami spāņu valodas vārdi.

Pēc rumāņu valodas stundas mēs devāmies ekskursijā pa Baia Mares pilsētu. Apskatījām centru, dažādas celtnes un devāmies arī uz lielo un plašo bibliotēku, kuru šajā pilsētā bija izveidojuši amerikāņi. Šajā bibliotēka mums pastāstīja par Baia Mares vēsturi, kā arī par Maramureš apgabalu un vietējām tradīcijām.

Pēc bibliotēkas apmeklējuma devāmies pusdienot un atklājām, ka rumāņiem ir ļoti garda šnicele.

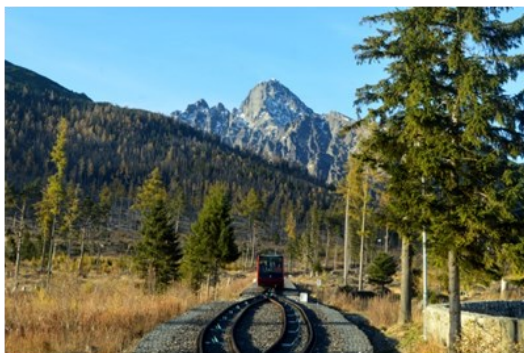
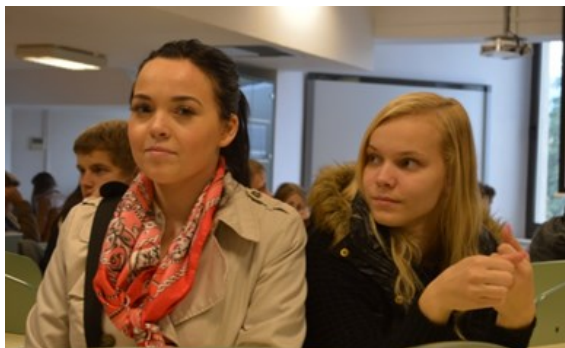
Vēlāk devāmies iepirkties un atklājām, ka apģērbs tur ir lētāks un pietiekami labas kvalitātes. Vakara devāmies atpūsties uz jauniešu pulcēšanās vietu "Heaven", kur mēs dejojām, smējāmies, runājāmies un tuvāk sadraudzējāmies ar rumāņu

studentiem. Nebija nemaz jūtams tas, ka esam svešā zemē, jo likās, ka visi esam pazīstami jau gadiem. Nākošā diena atkal sākās ar rumāņu valodu, tad devāmies ekskursijā pa visu Maramureš apgabalu. Apskatījām laukus un to, kā cilvēki tur dzīvo. Devāmies arī uz skaistu, dabas ieskaustu klosteri, kur staigājām pa pagalmu un aplūkojām skaistās celtnes, kas bija veidotas lielākoties no guļbaļķiem. Šeit patiešām varēja iegūt īpašu spēku, jo bija jūtama laba aura.

Bija iespēja arī iegādāties svētītās svecītes un tās nolikt speciāli tam atvēlētajā vietā. Pēdējā nozīmēja, ka šajā pusē varēja novietot svecīti un aizlūgt par dzīvajiem, bet otrā pusē, kur bija rakstīts Pentru Mortis, svecīti varēja nolikt un aizlūgt par jau mirušajiem tuviniekiem.

Klostera ārpusē bija arī mazi tirdziņi, kur varēja nopirkt dažādus suvenīrus, piemēram, Maramureš nacionālos tērpus, cepures, krūzītes, uzlīmes, magnētiņus ar klosteru skatiem.

Šajā dienā mēs apmeklējām arī cietumu, kur katrā kamerā bija parādīts, kāds bija cietuma iekārtojums, uz kādām gultām gulēja cietumnieki. Uz sienām bija informācija, kurā

Comenius projekts "Studēt vai strādāt? Palikt vai aizbraukt?"

Turpinājums no 11.lpp.

Nākamajā dienā vairākas stundas skolā veidojām filmu saistībā ar projektu. Darbs bija visai nogurdinošs.

Bija pienākusi jau ceturta diena Rumānijā. Pēc Rumāņu valodas nodarbības devāmies ekskursijā uz Rumānijas studentu pilsētu Klužu. Pilsēta lepojas ar savām daudzajām universitātēm, kas piedāvā dažnedažādas programmas. Kad iebraucām Cluj Napocā, bija sajūta, ka esam turpat Rīgā. Savām izjūtām guvām apliecinājumu, jo, kad gaidījām autobusu, garām gāja divi ārzemnieki, kas angliiski noteica, ka šī vieta ir līdzīga Rīgai, tā mūs pārsteidzot.

Klužā staigājām pa centru, aplūkojām baznīcu un skatījāmies arī uz pilsētu no augšas. Pēc Klužas devāmies uz Turdas sālsraktuvēm, kas, manuprāt, bija daudz iespaidīgākas sālsraktuves nekā Polijā apskatītās. Šajās raktuvēs varēja spēlēt spēles, fotografēties, kā arī bija iespēja apskatīt sāls ūdens krātuve, kurā varēja izbraukt ar laiviņām. Tas bija ļoti aizraujoši, un mums visiem ļoti patika.

Jauna diena atnāca ar jaunu piedzīvojumu, proti, mēs devāmies 500 km garā braucienā uz Drakulas pilsētu Brasovu. Šajā pilsētā mums bija paredzēts arī nakšņot viesnīcā, bet pirms devāmies atpūsties, mums bija ekskursija pa pili. Tā bija ļoti sena. Aplūkojuši skaisto pili devāmies uz savu naktsmītni.

Pēc vakariņām izdomājām atpūsties piemājas lapenītē, kur, lai vakaru padarītu skanīgāku, dziedājām dziesmas ģitārista Mika Ģērmaņa pavadībā.

Nākamajā rītā cēlāmies ļoti agri un devāmies brokastot. Drīz pēc tam devāmies uz autobusu un turpinājām savu ceļu uz galveno apskates objektu šajā divu dienu braucienā - Drakulas pili. Drakulas pilī cerējām uz gida pavadību, bet tehnisku iemeslu dēļ tas mums netika norīkots, tāpēc apskatījām Drakulas pili paši. Šajā pilī bija ļoti daudz istabas un kāpņu telpas bija ļoti šauras. Nākamā bija svētdiena, kas katram bija brīva un kuru aizvadījām kopā ar savām rumāņu ģimenēm. Šajā dienā rumāņu ģimenes veda mūs ekskursijās, parādīja pilsētu, vai arī vienkārši šo dienu pavadījām mājās, grilējot gaļu un runājot.

Jau vesela nedēļa bija aizvadīta Rumānijā, un, lai cik superīgi mums tur gāja, bet bija jau jūtama vēlme satikt mājiniņus un gulēt pašam savā gultiņā Latvijā.

Pirmdienā mēs jau atkal tikāmies skolā, kur sadalījāmies komandās un veidojām workšopu. Katras komandas uzdevums bija izveidot spēli saistībā ar šo projektu un pēc tam to prezentēt pārējiem. Komanda, kura ieguva visvairāk balsu, uzvarēja, un šīs komandas spēle pēc tam tiks arī izmantota Comenius projekta ietvaros.

Tad mēs devāmies pēdējā iepirkšanās tūrē, kurā sapirkām nu jau suvenīrus priekš mūsu ģimenēm Latvijā.

Nākamajā dienā atkal strādājām grupās un pārunājām

visu projektu, tā ieguvumus un neveiksmes, kā arī salīdzinājām studiju un darba iespējas Latvijā un Rumānijā.

Pēc komandu darba devāmies un Botānisko dārzu, kurā pavadījām vairāk nekā pusotru stundu. Tur bija ļoti daudz augu un dažādu jūras dzīvnieku. Botāniskais dārzs bija skaists, bet, manuprāt, Latvijā botāniskais dārzs ir labāks.

Un tad jau pienāca pēdējā diena Rumānijā. No rīta tikāmies skolā, rumāņu skolotāji, kā arī skolēni bija sagatavojuši spēli „Vai Tu pazīsti Baia Mari?” Mums bija jāsadala grupās, tad tika izsniegtas lapas, kurās bija uzrakstīts kādas vietas apraksts angļu valodā. Nonākot pie šīs vietas, mums bija jānofotografējas. Tā grupa, kura bija visātrāk atradusi visus posteņus, saņēma balviņu, bet otro un trešo vietu ieguvēji ieguva pateicības rakstus. Ar to arī mūsu aktivitātes bija beigušās, tāpēc devāmies mājās sakrāmēt somas. Saņēmām arī jaukas dāvanīņas no viesģimenēm, kuras bija jāved savām ģimenēm uz Latviju.

Vakarā mums bija izveidota atvadu ballīte klubā Blackout. Pirms balles atvadījāmies no viesģimenēm, atvadu brīdis bija skumjš. Man personīgi rumāņu ģimene bija kļuvusi ļoti tuva, tāpēc atvadīties bija grūti. Tad devāmies uz ballīti. Vakars bija izdevies. Klubā skanēja jautras dziesmas, dejojām, bet tik un tā iekšēji bija sarūgtinājums, ka jau jādodas mājup. Pienāca galvenais atvadu brīdis, kad jau sēdāmies autobusā. Visi apkampa savus rumāņus un nemaz negribēja laist vaļā. Daudzi bija gatavi braukt mums līdz uz Latviju, savukārt latvieši bija gatavi palikt turpat. Atceroties to dienu, kad iebraucām Rumānijā, domājām, ka nevarēsim vien sagaidīt, kad dosimies atkal atpakaļ, bet īstenība bija pavisam cita.

Izbraucām no Baia Mares ļoti vēlu. Atpakaļceļā apskatījām Ungārijas skaisto pilsētu Budapeštu. Budapeštā mums bija sarunāta gide, kas pastāstīja par pilsētas vēsturi, un, manuprāt, viņai tas izdevās lieliski. Nekad nebiju dzirdējusi gidi, kas tik ļoti varētu saistīt klausītāju uzmanību, ekskursija patiesi izdevās. Budapešta ir viens perfekts zemes stūrītis! Pilsēta patiešām atstāja iespaidu uz visu klasi, un es dzirdēju, ka daudzi jau grasās krāt naudu, lai dotos turp atkal. Žēl, ka nevarējām pavadīt Budapeštā vairāk laika, jo priekšā bija garš ceļš, bet laika nebija daudz.

Pa ceļam uz Latviju spēlējām interesantas spēles, kuras skolotājas bija sagatavojušas, un ieguvām garšīgas balviņas. Kolīdz iebraucām Latvijā, piezvanījām savām ģimenēm un paziņojām, ka esam ieradušies mājās sveiki un veseli. Pēdējie kilometri līdz Jelgavai likās visgarākie. Nevarējām vien sagaidīt brīdi, kad pietāsim pie skolas un tur jau mūs gaidīs vecāki, kas drīz vien arī piepildījās. Ceļojums izdevās. Visi bija sajūsmā, un tā ir un paliks lieliska pieredze.

Vislielāko paldies par šo piedzīvojumu gribu teikt savas klases audzinātājai Ingridai Drēskai!

Monta Brauere 11. a klase